

УДК 351.82:347.453.1

А.Л. Помаза-Пономаренкоаспірант Харківського регіонального інституту державного управління
НАДУ при Президентіві України**МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ЗЕМЕЛЬНО-ОРЕНДНИХ ВІДНОСИН: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ**

У статті узагальнено погляди різних авторів на зміст поняття “механізми державного регулювання земельно-орендних відносин” та уточнено його визначення. Крім того, встановлено склад і вагомість елементів цих механізмів, що полегшить здійснення аналізу сучасного стану функціонування останніх.

Ключові слова: механізм державного регулювання, механізм державного управління, земельно-орендні відносини, узгодження приватних та публічних інтересів.

I. Вступ

Однією з основних категорій державного управління як в економічно розвинутих країнах, так і в тих, що перебувають на етапі формування ринкової моделі господарювання, до яких належить і Україна, виступає механізм державного регулювання земельно-орендних відносин, розвиток яких є позитивним соціально-економічним процесом. Тому наукове осмислення дефініції та змісту цієї категорії є актуальним питанням вітчизняної наукової думки в галузі державного управління.

Проблеми регулювання впливу держави на земельні орендні відносини на теоретичному рівні в різних напрямках досліджувало багато як вітчизняних, так і зарубіжних учених. Так, правові, економічні, управлінські та інші аспекти державного регулювання економіки й оренди землі розроблялися в працях О. Амосова, Л. Бойко, Д. Бусуйок, А. Дегтяра, Л. Дідківської, О. Євграфова, Н. Ільків, І. Кирилук, М. Корецького, М. Коритник, О. Коротич, М. Латиніна, Т. Лозинської, Н. Мельтюхової, О. Назаренко, Г. Одінцової, Г. Шарого та ін. Водночас низка проблем залишилась поза увагою науковців, окремі аспекти вивчено недостатньо. Насамперед це стосується понятійно-категоріального апарату. Очевидно, це пов'язано з тим, що наука державного управління ще молода, а її понятійний апарат і наукова інтерпретація змісту перебувають у процесі формування.

II. Постановка завдання

Метою статті є аналіз поглядів науковців на зміст поняття “механізм державного регулювання земельно-орендних відносин” та уточнення його визначення.

III. Результати

Термін “механізм державного регулювання земельно-орендних відносин” несе багато змістових навантажень. Це пояснюється як складністю та багатозначністю терміна “механізм державного регулювання”, так і

різноманітністю аспектів його вивчення. Це поняття, на нашу думку, є вужчим відносно поняття “механізм державного управління” (далі – МДУ), хоча так вважають не всі вчені. Зокрема, І. Запоточний і В. Захарченко пишуть про те, що державне управління виявляється через організаційну сторону регулювання, відтак, є вужчим за змістовим навантаженням [9, с. 18]. Інакше аналізує те й інше поняття В. Жушман, а саме: як самостійні процеси, що перебувають в одній площині, тобто не підпорядковані один одному [8, с. 26]. Разом із тим, поняття МДУ в науці соціального управління розглядається у зв'язку з конкретизацією терміна “механізм”, щодо визначення якого також немає єдності думок. Отже, щоб дослідити зміст і подати узагальнене визначення категорії “механізми державного регулювання земельно-орендних відносин”, спочатку спробуємо узагальнити існуючі підходи до визначення поняття механізми державного регулювання.

Словосполучення механізми державного регулювання зустрічається в багатьох нормативно-правових актах, наприклад, у тих, що стосуються концепції розвитку регулювання економіки взагалі чи окремих її складових. Однак у вказаних документах механізми державного регулювання не розкриваються, тому актуальним є визначення дефініції дослідженої категорії, що потрібно зробити на початковому етапі її вивчення.

У публікаціях як українських, так і зарубіжних представників наукової спільноти механізми державного регулювання розуміються, в першу чергу, як система (сукупність), хоча тут також є проблеми з інтерпретацією змісту останньої: науковці мають не однакові уявлення про описувану категорію. Тому серед усіх наукових визначень механізмів державного регулювання, на наш погляд, можна виділити кілька підгруп, які здебільшого оформлюються лексично та структурно по-різному і передають спільні (усередині групи) уявлення дослідників про поняття механізми державного регулювання (рис.).

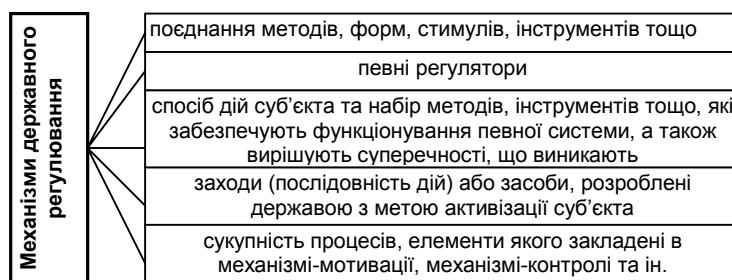

Рис. Наукові підходи до визначення поняття механізми державного регулювання

Першу умовну підгрупу вчених, які зробили чимало наукових розвідок у досліджуваному напрямі, можна назвати однією з найчисельніших (В. Белянський, Є. Бондаренко, А. Воронін, М. Корецький, Б. Пономаренко та ін.). Ці фахівці розглядають механізми державного регулювання як *поєднання (набір) методів, форм, стимулів, інструментів* тощо. Так, зокрема, за свідченням Є. Бондаренко, механізм державного регулювання – це система взаємопов'язаних методів, форм та інструментів, а також ланцюгів та елементів [16]. В. Белянський, А. Воронін, Б. Пономаренко та інші під механізмами державного регулювання розуміють сукупність форм, методів, засобів впливу на економіку, що охоплюють економічні відносини, які склалися між суб'єктами й об'єктами регулювання в процесі визначення і реалізації мети. Як стверджує М. Корецький, механізм – це система засобів, важелів, методів і стимулів, за допомогою яких держава регулює економічні процеси, забезпечує реалізацію соціально-економічних функцій [11, с. 16]. Як механізмами державного регулювання О. Чорна та М. Кравченко визначають сукупність форм, методів і заходів управління діяльністю (йдеться про управління інноваційною діяльністю) [26].

До другої підгрупи фахівців можемо віднести, Л. Дідківську та Л. Головку, які розглядають механізми державного регулювання із погляду ринкової економіки змішаного типу і визначають як *певні регулятори*, що складаються з таких основних елементів, як: ринкові регулятори; важелі державного впливу на економіку; корпоративне управління; інститут соціального партнерства [7, с. 21]. А також Дж. Стігліца, розкриваючи механізм, у межах децентралізованого ринку, він наполягає на тому, що механізм виконує функції регулятора між процесами виробництва і споживання матеріальних благ [23, с. 96].

Для третьої підгрупи вчених (О. Комяков, М. Латинін, Г. Шарий та ін.) механізми державного регулювання більш ємна, значно ширша категорія, що виступає і як *спосіб дій суб'єкта, і як набір методів, інструментів тощо, які забезпечують функціонування*

певної системи, а також вирішують суперечності, що виникають. Так, відомий вітчизняний науковець М. Латинін визначає механізми державного регулювання у контексті аналізу аграрного сектору економіки України як певне поєднання принципів, функцій, форм, методів і засобів регулювання, а також спосіб дій суб'єкта регулювання, який ґрунтується на базових принципах та функціях, забезпечуючи за допомогою певних форм, методів і засобів ефективне функціонування системи державного регулювання для досягнення поставленої мети та вирішення суперечностей [11]. На думку українського економіста О. Комякова, механізми державного регулювання слід розглядати як сукупність організаційно-економічних методів та інструментів, за допомогою яких виконуються взаємопов'язані функції для забезпечення безперервної, ефективної дії відповідної системи (держави) на підвищення функціонування економіки [6]. Крім того, П. Гаврилко, О. Завійська, О. Свінцов та Н. Скірка, досліджуючи механізм структурного регулювання економіки, визначають його як сукупність таких елементів: стратегічна мета державного регулювання економіки України; поточні цілі регулювання структури національної економіки; формування чіткого переліку об'єктів регулювання; визначення структури та пріоритетності методів впливу; підпорядкування основних форм державного регулювання досягненню єдиної мети; односпрямованість їх векторів; урахування інтеграційних чинників розвитку економіки за умови чіткого визначення національних пріоритетів [20, с. 267].

Важливими також для аналізу є позиції таких учених, як О. Довгальова, С. Жарая, І. Розпутенко та ін., які становлять четверту підгрупу науковців. Під механізмом державного регулювання вони розуміють або заходи (послідовність дій), або засоби, розроблені державою з метою активізації суб'єкта. Так, на думку Ю. Рябцевої, вищезазначений механізм є системою політичних, економічних, соціальних, організаційних і правових засобів цілеспрямованого впливу органів державної влади (суб'єктів державного регулювання), які здійснюють керівні впливи з

урахуванням (в окремих випадках лише декларативно) потреб, інтересів і цілей суспільства, закріплюють їх у своїх рішеннях і практично провадять у життя, спираючись на державну владу [14, с. 72]. Однак даючи таке визначення не зрозуміло, по-перше, з якою метою (чи для підкреслення важливості управлінської діяльності, яка передбачає вплив, чи з необережності) автор двічі зацентрував увагу на “цілеспрямованому впливі органів влади” та “керівних впливах”, які здійснюються останніми. А по-друге, Ю. Рябцева у дефініції вказує на необхідності “урахування потреб, інтересів і цілей суспільства”, хоча на початку свого дослідження вчена звертає увагу на врахування потреб, інтересів і цілей суспільства взагалі та окремих громадян і соціальних груп [14, с. 71]. На наш погляд, потрібно враховувати та збалансовувати як інтереси суспільства взагалі, так і інтереси територіальних громад, а також інтереси окремої людини та держави.

До четвертої підгрупи також можемо віднести І. Розпутенко, тому що дослідник розглядає механізми державного регулювання у сфері підприємницької діяльності як систему заходів, розроблених державою з урахуванням вимог та інтересів суб'єктів підприємницької діяльності [18, с. 26]. Крім того, О. Довгальову, яка обґрунтовуючи поняття механізмів регулювання сталим розвитком підприємств малого бізнесу, убаचाє в ньому сукупність засобів державного регулювання і способів активізації виконавчої влади та місцевого самоврядування, тим самим пропонує новий підхід до визначення комплексу структуроутворювальних елементів механізмів державного регулювання розвитком підприємств малого бізнесу [24].

Варто зазначити, що під МДУ деякі науковці розуміють систему процедур або процесів. Зокрема, російський науковець М. Васильєва стверджує, що МДУ є системою процедур державного управління, які формують управлінське рішення чи правила його прийняття і реалізації; це єдина система, яка, в свою чергу, складається з конкретних управлінських механізмів. До складу МДУ, на її думку, входять: механізм реалізації принципів управління (планування, організація, мотивація, координація, розпорядництво, облік, аналіз і контроль), що використовують економічні, організаційно-адміністративні, соціальні та інші методи управління [2]. А з позиції Н. Мельтюхової механізм є вже сукупністю певних технологічних процесів, що можуть бути різними за рівнем деталізації дій [13, с. 140]. З огляду на вищезазначені точки зору, механізми державного регулювання, на нашу думку, співвідносяться з МДУ як одиничне із загальним, тому можуть бути охарактеризовані як *сукупність*

процесів, елементи якого закладені в механізмі-мотивації, механізмі-контролі тощо.

При цьому, якщо виникає необхідність у державному втручанні, то державне управління повинно застосовуватися там, де держава наділена виключними повноваженнями (сфера освіти, охорони здоров'я, визначення стандартів, нормативів, оборонна сфера тощо), а державне регулювання – в усіх інших сферах, наприклад, в економічній: сфері підприємницької діяльності, землі та ін. Відтак, можемо використовувати такі словосполучення, як “державне управління чимось” та “державне регулювання чогось”.

Механізм (від грец. μηχανή *mechané* – знаряддя, пристрій, машина) – це система тіл, що призначена для перетворення руху одного чи декількох тіл у потрібний рух інших тіл [15]; сукупність проміжних станів або процесів будь-яких явищ [2, с. 523; 21, с. 431]; внутрішній устрій, система функціонування чого-небудь, апарат будь-якого виду діяльності [25, с. 245]. Згідно з “Великим тлумачним словником сучасної української мови”, слово “засоби” переважно вживається в множині й означає механізми для здійснення чого-небудь, для певної діяльності; вони слугують знаряддям в конкретній дії, справі; є деякою спеціальною дією, що дає можливість здійснити що-небудь, досягти чого-небудь [2, с. 326]. Зважаючи на зазначене, механізми державного регулювання, з одного боку, є засобами для досягнення чого-небудь, здійснення чого-небудь, а з іншого – системою взаємопов'язаних елементів, що дає змогу подати конкретне явище через сукупність станів і процесів. Варто також звернути увагу на те, що “діяльність” є ключовим терміном, який зустрічається в різних підходах до визначення дефініції “управління”. Наприклад, О. Амосов, Г. Мостовий та Г. Одіцова наводять декілька переважних у науці підходів до формулювання поняття “управління”, а саме: суб'єктно-об'єктний, загальний, функціональний, процесуальний та ін. У них управління або повністю ототожнюється з діяльністю, або порівнюється з формою діяльності, а також її організацією та координацією тощо [5, с. 8–10].

Таким чином, у контексті нашого дослідження необхідно мати на увазі не просто засоби для здійснення конкретної діяльності, а й засоби управлінської діяльності. Оскільки така діяльність повинна бути спрямована на досягнення чогось, мати мету, тобто задавати траєкторію (рух, розвиток), то в межах дослідження мова йтиме про спрямованість на розвиток земельно-орендних відносин та усунення суперечностей, що заважають цьому. Погоджуючись із обґрунтованою позицією Н. Мельтюхової про те,

що “для цілеспрямованої діяльності необхідно визначити та узгодити інтереси учасників <...> узгодити загальну мету, шляхи та засоби її досягнення” [13, с. 40], відзначимо, що інтереси є підґрунтям для виникнення відносин, які складаються між суб’єктом і об’єктом державного впливу, де суб’єкт державного впливу представлений органами публічної влади, котрі мають загальнодержавний інтерес, а об’єкт (у межах предмета дослідження) – учасниками земельно-орендних відносин, які прагнуть задовольнити свій приватний інтерес. Крім зазначених інтересів потрібно також брати до уваги інтереси громади, на якій орендується земля, тобто ведеться господарська діяльність, суспільства взагалі тощо. Очевидно, що різна природа зазначених інтересів зумовлює “виникнення суперечностей між суб’єктом і об’єктом” [13, с. 49]; ці суперечності “... не можуть бути повністю і назавжди усунені”, оскільки “відтворюються заново” [19; 22, с. 36–37]. Виходом з такої ситуації є вироблення: принципів узгодження приватних та публічних інтересів, що є своєрідною системою координат, у межах якої складаються відносини; технологій порівняння приватних і публічних інтересів або висвітлення суперечностей між останніми тощо.

Ураховуючи сучасні наукові розробки в теорії державного управління та норми законодавства України, що визначають повноваження державних і самоврядних органів у сфері оренди землі, до суб’єктів регулювання необхідно віднести як перших, так і других. Крім того, стосовно цих органів можна вжити узагальнений термін “органи публічної влади”. Термін “публічний” (від лат. *publicus* – суспільний, народний [1, с. 474]) пов’язують із виникненням римського права і визначають за допомогою терміна “публічне право”, що є системою правових норм, якими регулюються суспільні відносини у сфері публічної влади [27, с. 198]. Зважаючи на те, що за В. Далем зміст терміна “публічний” виводиться з терміна “публіка”, що походить від латинського слова *publica* і перекладається як суспільство, народ, люди [4, с. 535], а в ст. 5 Основного Закону України закріплено, що народ є єдиним джерелом влади в Україні та здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади й органи місцевого самоврядування [10], то, говорячи про владу, ми маємо на увазі публічну владу, яка здійснюється публічними органами.

Отже, виходячи із системного принципу теорії державного управління, а також ураховуючи логіку формулювання його ключових дефініцій, можемо наполягати на тому, що *механізми державного регулювання земельно-орендних відносин* повинні бути охарактеризовані як система засобів здійс-

нення суб’єктом процесу державного регулювання соціально-економічних відносин, що виникають між суб’єктами – учасниками ринку оренди землі з метою створення умов для їх (відносин) розвитку й усунення суперечностей, які з’являються або можуть з’явитися під час останнього, з урахуванням приватних та публічних інтересів і використанням відповідних методів управління.

Слід додати, що залежно від тієї чи іншої сфери суспільного розвитку, галузі виробництва тощо склад механізму державного регулювання може змінюватися. На це звертають увагу також М. Васильєва, О. Федорчак та інші учені [2]. Проте, зважаючи на те, що будь-якій системі управління властива наявність єдиного набору функцій управління (планування, організація, мотивація і контроль), їх сукупність характеризує функціональну частину механізму незалежно від рівня та типу об’єкта управління [17]. Оскільки для реалізації цих функцій потрібна наявність певних методів, то крім функціональної частини досліджуваного механізму, слід ще виділити методологічний складник, у зв’язку із чим все більшого значення набуває питання методології вибору засобів регулювання.

Отже, структура будь-якого механізму державного регулювання виступає і як внутрішній устрій регулювальної системи, і як своєрідний спосіб організації її елементів, об’єднаних відносинами, спрямованими на якісну зміну всієї системи.

IV. Висновки

Механізми державного регулювання земельно-орендних відносин – це одна з головних парадигм державного управління та категорія, що полягає в єдності управлінських процесів і засобів, використання яких можливе за ситуації розвитку об’єкта регулювання та настання форс-мажорних обставин. Іншими словами, механізми державного регулювання спрямовані на створення упорядкованості та розвиток відносин, що стає можливим, якщо узгоджені приватні інтереси з публічними. Механізми застосовуються в разі наявності відхилень від заданих параметрів установленої траєкторії розвитку відносин, а також за умови загрози настання таких відхилень. На підставі цього вважаємо, що механізми державного регулювання можуть відповідати “на виклик” та спрямовуватись “на майбутнє”. З огляду на це методологія механізмів регулювання повинна здійснюватися з урахуванням суперечностей, що вже склалися або можуть виникнути.

Список використаної літератури

1. Большой англо-русский и русско-английский словарь : 200 000 слов и выражений / В.К. Мюллер. – М. : Эксмо, 2011. – 1008 с.

2. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250 000 / [уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел]. – К. ; Ірпінь : Перун, 2007. – 1440 с.
3. Государственный финансовый контроль в управлении регионом : дис. на соискание ученой степени канд. экон. наук : спец. 08.00.05, 08.00.10 [Электронный ресурс] / М.В. Васильева ; РГБ ОД. – Волгоград, 2003. – 182 с. – Режим доступа: http://www.dissforall.com/_catalog/t11/_science/58/9301684.html.
4. Даль В.И. Толковый словарь живого великорусского языка : в 4 т. / В.И. Даль. – М. : Русский язык, 1999. – Т. 3: П. – 1999. – 535 с.
5. Державне управління і менеджмент : навч. посіб. для студ. вищих навч. закл. / [Г.С. Одинцова та ін. ; заг. ред. Г.С. Одинцова] ; Українська академія держ. управління при Президентіві України. Харківський регіональний ін-т. – Х. : ХарPI УАДУ, 2002. – 492 с.
6. Державне регулювання перехідної економіки : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. экон. наук : спец. 08.01.01 [Электронний ресурс] / О.М. Комяков ; Київський національний економічний ун-т. – К., 2000. – 19 с. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/ard/2000/00kompre.zip>.
7. Дідківська Л.І. Державне регулювання економіки : навч. посіб. / Л.І. Дідківська, Л.С. Головка. – К. : Знання-Прес, 2000. – 209 с.
8. Жушман В.П. Аграрне право та законодавство України : навч.-практ. посіб. / В.П. Жушман. – [2-ге вид., допов. і перероб.]. – Х. : Одиссей, 2004. – 688 с.
9. Запоточний І.В. Державне регулювання регіональної економіки / І.В. Запоточний, В.І. Захарченко ; [за ред. В.І. Захарченка]. – Харків ; Львів ; Одеса, 2003. – 592 с.
10. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної ради України 28.06.1996 р. – К. : Преса України, 1996. – 80 с.
11. Корецький М.Х. Державне регулювання аграрної сфери у ринковій економіці / М.Х. Корецький ; Українська академія держ. управління при Президентіві України. – К. : Видавництво УАДУ, 2002. – 260 с.
12. Латинін М.А. Тоеретичні підходи щодо визначення механізму державного регулювання розвитку аграрного сектора економіки України [Електронний ресурс] / М.А. Латинін // Державне управління: теорія та практика. – 2005. – № 2. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/...2/.../05lmaseu.pdf>.
13. Мельтюхова Н.М. Державне управління як єдність діяльності та відносин : [монографія] / Н.М. Мельтюхова ; Нац. акад. держ. упр. при Президентіві України, Харк. регіон. ін-т держ. упр. – Х. : Магістр, 2010. – 204 с.
14. Мельтюхова Н.М. Організаційний механізм реалізації державної влади / Н.М. Мельтюхова, Ю.М. Рябцева // Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр. – Вип. 1 (20). – Х. : Вид-во ХарPI НАДУ "Магістр", 2008. – С. 70–78.
15. Механізм [Електронний ресурс] // Вільна енциклопедія. – Режим доступу: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Механізм>.
16. Бондаренко Є.П. Механізм регулювання ринку фінансових послуг України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. экон. наук : спец. 08.00.08 [Електронний ресурс] / Євген Петрович Бондаренко ; ДВНЗ "Укр. акад. банк. справи Нац. банку України". – Суми, 2011. – 18 с. – Режим доступу: http://uabs.edu.ua/images/.../2011_07_ken.pdf.
17. Мескон М. Основы менеджмента : пер. с англ. [Электронний ресурс] / [М. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоури и др. ; общ. ред. и вступ. ст. Л.И. Евенко]. – М. : Дело, 1997. – 704 с. – Режим доступа: <http://www.alleng.ru/d/manag/man117.htm>.
18. Розпутенко І.В. Державна пролітика України в контексті геоекономічних змін / І.В. Розпутенко // Науково-інформаційний вісник з державного управління. – 2009. – № 2. – С. 25–29.
19. Сафонов Ю.М. Функції і методи державного регулювання розвитку сировинних підприємств [Електронний ресурс] / Ю.М. Сафонов. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/e-journals/PSPE/2010_4/Safonov_410.htm.
20. Свінцов О.М. Механізм державного структурного регулювання економіки України та його реалізація / О.М. Свінцов, П.П. Гаврилко, Н.Я. Скірка, О.І. Завійська // Науковий вісник НЛТУ України. – 2011. – Вип. 21.9. – С. 265–272.
21. Словник іншомовних слів / [за ред. О.С. Мельничука]. – К. : Головна редакція Української радянської енциклопедії, 1985. – 967 с.
22. Стеченко Д.М. Розміщення продуктивних сил і регіоналістика : навч. посіб. / Д.М. Стеченко. – [2-ге вид., виправ. і доп.]. – К. : Вікар, 2002. – 374 с.
23. Стиглиц Дж.Ю. Экономика государственного сектора : пер. с англ. / Дж.Ю. Стиглиц ; [ред. пер. КуГ. М. Куманин]. – М. : Изд-во МГУ : ИНФРА-М, 1997. – 720 с.
24. Долгальова О.В. Теоретико-методологічні засади механізмів державного управління сталим розвитком підприємств малого бізнесу в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 [Електронний ре-

- сурс] / Олена Вячеславівна Долгальова ; Донецький держ. ун-т управління. – Донецьк, 2007. – 40 с. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/ard/2007/07dovmbu.zip>.
25. Толковый словарь русского языка : в 4 т. : собр. соч. / [под ред. Д.Н. Ушакова]. – М. : Адепт, 2004.
26. Чорна О.М. Механізм державного регулювання інноваційної діяльності суб'єктів господарювання в Україні [Електронний ресурс] / О.М. Чорна, М.А. Кравченко // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. – 2011. – № 2. – Режим доступу: www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/...2/14.pdf.
27. Юридична енциклопедія / [редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін.] ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К. : "Українська енциклопедія" ім. М.П. Бажана, 1998. – Т. 5 : П – С, 2003. – 733 с.

Стаття надійшла до редакції 20 квітня 2012 р.

Помаза-Пономаренко А.Л. Механизмы государственного регулирования земельно-арендных отношений: теоретические подходы к определению

В статье обобщены подходы различных авторов к содержанию понятия "механизмы государственного регулирования земельно-арендных отношений" и уточнено его определение. Кроме того, определен состав и важность элементов этих механизмов, что облегчит совершение анализа современного состояния функционирования последних.

Ключевые слова: механизм государственного регулирования, механизм государственного управления, земельно-арендные отношения, согласование частных и публичных интересов.

Pomaza-Ponomarenko A. Mechanisms of state regulation of land lease relations: theoretical approaches to the definition

In the article summarized the views of different authors about maintenance of the notion of "mechanism of state regulation of land lease relations" and specified of its determination. Also, the composition and ponderability of elements of this mechanism is determined, what will facilitate realization of analysis of the current state of its operation.

Key words: mechanism of government regulation, mechanism of public administration, land lease relationships, concordance of private and public interests.